

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți



Sandhya

VIORICA
NAGACEVSCHI

Libris
EDITORIAL

BRAȘOV, 2018

„Sandhya, mea!

Niciodată un sfârșit n-a fost mai greu decât cel pe care mi l-ai lăsat.

Valiza ta și azi e grea, dar o mai țin, că-mi este dragă.

Am pus în ea bucăți din suflet, o parte bună, aproape toată doar cu mine.

Și azi mă simt în ea ca într-o colivie,

Căci ești acolo tu.

Eu sunt ostaticul iubirii noastre, a celei care e-n valiză.

N-am înțeles ce s-a-ntâmplat cu tine?

*Tu mi-ai lăsat cadoul dăruit de mine... Nu ți-a plăcut?
N-a fost din dăruire?*

*Sau... l-am pătat cumva cu vorbe, doar n-ai crezut
că-i un tribut de-amintire?!*

*Când ai plecat atunci, nu te-ai întors să vezi dacă mă
uit la tine.*

*Nicio privire oarbă nu ai scăpat spre mine ca să mi-o
pun de noapte pe rănilor impure de-atâta insomnie.*

*Azi, telefonul tău nici noaptea nu mă cheamă, nici nu
mă ia în seamă când te culeg pe tine printre butoane albe,
precum m-aș căuta chiar eu pe mine.*

*Nu mă întrebi dacă mai trec prin casa unde... am stat
noi doi, atât de liberi și atât de goi, o clipă mică, foarte
mică din această lume?!*

Respect pentru *Nu mă întrebi despre câte uși a trebuit să deschid... ca să-ți gădesc o umbră vagă uitată poate undeva... și-mi va părea că ești din nou cu mine, la fel de dragă.*

Nu mă întrebi de m-am întors la o soție pe care, din trădare am risipit-o primul eu, ca mai apoi să n-am justificare și să te caut disperat, spărgând atâtea zile de un cer și să-l implor să mă arunce undeva... în mare...

Nu am crezut că poți să pleci cu cerul din fereastră, lăsându-mă un văduv de iubirea noastră.

Valiza ta și azi o port cu mine...

Tu ești în ea, deci... ești cu mine...

Al tău, mereu, Sham"

* * *

Nu voiam să mi se îplinească nicio dorință banală, niciun gând. Drumul meu șerpuia printre străzi luminate cu becuri cât inima de mare și cu o decență împăcată îmi aplecam sufletul la orice întorsătură a vieții. Din sutele de lucruri pe care mi le dorisem odată, doar câteva au mai rămas neatinse. Le oblojisem cu tivul amintirilor, să nu mi le atingă nimeni. Voiam să le păstrez pentru mai târziu, sau... poate pentru niciodată. Dar timpul... Niciodată nu avea răbdare cu mine. Deveneam egoistă. Voiam să fiu mai sus ca el, sau să mi-l pun acolo, undeva, de unde doar arareori să-l ating. Și mă lăsam ușor dusă de valuri, de vânturi și de orice alte curențe favorabile, până când noroiul mă făcea sămânța lui. Observasem că lumii îi plac mai mult oceanele decât oamenii, și asta nu era tot. Mai era ceva ce trebuia clarificat. Voiam să cred că nu eram o greșală pentru El pe acest pământ. Pentru nimeni, nu doar pentru El. Și doar prea târziu am aplecat Timpul către urechea sufletului meu ca să-l ascult, să-l iau cu mine, să-l așez deasupra mea și să cred că uneori o lacrimă putea să întoarcă o mie de ploi înapoi, acolo

de unde nimeni nu venea și în neunde se întorceau vreodată. Eram pornită să deschid o lume. Aveam o vorbă cu El...

— Indienii n-au fost niciodată îndreptățiți de istoria lumii. Au fost pedepsiți iremediabil. Reversul acestui popor rămăsese să-l caute fiecare. Orice om poartă în sinea lui un gram de sânge indian, atâta timp cât a avut o viață, un suflet sau o secundă existențială pe pământ. Avea un secret. Probabil, e unicul secret din acest Univers.

Krishna aruncase ochii din nou pe astrograma trasată uniform în pătrate în care se regăseau câteva semne necunoscute, dar pe care le numea karakale astrologice. Eu așteptam cu sufletul la gură să aud ceea ce nu credeam că poate fi vreodată dezlegat și agățat de cârligul semnelor de întrebare, având grijă să mă vindec cu răspunsuri de calitate.

Luminile de noapte ale orașului Trier mă fascinau prin strălucirea care mă conducea spre cel ce avea să-mi deschidă una dintre ușile pe care le așteptam de mult. Într-un cartier modest, cu clădiri joase, aranjate simetric, într-un stil pur german, căutam adresa dintr-un e-mail în telefonul meu. Nemții aveau un gust impecabil la amenajarea unghiurilor de stradă cu semafoare și indicatoare țipătoare. La intrarea în scară găsisem cu ușurință butonul cu numele de familie ALRUSAMI. La apăsare, ușa se deschise mai mult automat, fără a mai fi nevoie să folosesc *interfonul*. Acest lucru mă făcu să cred că omul potrivit se la distanță numele meu și greutatea gândurilor mele nu-l

speriase deloc. La etajul trei, o singură ușă deschisă lăsa gândul să intre în deliberare. Cu o naivitate totală, fără să mă invite cineva, îndrăznisem să intru în casa lui.

— Viorika, sunt bucuros să te cunosc! Bine ai venit!

— *Hello*, Krishna! Încântată de cunoștință!

— Ești pentru prima oară aici, în Trier?

— Da.

— E un semn bun!

În ultima vreme mă legasem de puțini oameni. Nu găseam de ce aș fi făcut-o. Trăisem atâtea dezamăgiri, încât nu le găseam rostul. Încă mai dureau și încă mai erau adevărate. Krishna a venit ca o gură de aer proaspăt, care semăna speranțe. Avea o constituție de oase uniforme și bine crescute, scund și învechit de vreme, trecut de 70 de ani, mă luase fără scenariu și fără decor într-o îmbrățișare caldă, de care mă lipisem fără să vreau. Avea spatele un pic încovoiat, mâinile mici și firave și alte câteva semne malefice de probleme de sănătate. Pe față i se desenau urme pătate de timp. Dinții galbeni, dar aproape toți, aveau o înșiruire perfectă. Vorbea o engleză deslușită, tocmai bună de înțeles. Într-un pulover roșu și în pantaloni de culoarea gri, se așeza pe un fotoliu, vechi și el de greutatea anilor.

— Spui că n-ai auzit de Jyothish?!

— Nu.

— Nici de Nakshatras?

— Nu. Dar despre ce sunt ele?

— Nu despre „ce”, ci de „unde” se trag ele!

Mă corectase lejer, dar cu o apăsare accentuată silabică săltată în sincope, ca să-mi intre textul narațiunii o singură dată și pentru totdeauna.

— Legende sunt multe, dar cea pe care am să ți-o spun acum e pentru tine. Cică pe timpuri, când praful nu avea formulă, iar universul se ținea ca zațul de cafea în cană, din negreța năzdrăvană se zărise un ou mândruuuu! Știi cum e mândria nenăscută, dar făloasă? Uite, așa creștea și oul. Într-o zi se desfăcu și din prima jumătate, cerul nostru se făcu, iar a doua o scăpase și-n pământ se transformase. Iar din mijloc apăru omul, care tot făcu: cerul, Luna, Universul, norii, ploaia și... tot restul. Nu-i de râs, că-i zău așa. Știi tu cine el era? Brahman. Da. Da. Da. Uite, asta este povestea celui care se regăsește azi în toate vorbele lumii.

Mă amuzase pe bune. Și să nu fi fost o pricepută, dar acest om era un psiholog elevat, un doctor de simțuri, pe care mi le desfăcuse și le aranjase cu cel mai sofisticat talent de om înțelept.

— Și totuși?!

— Și totuși... Brahman este astăzi spiritul suprem care a dat naștere Universului. Tatăl Cerului, cum mai era numit, căsătorindu-se cu Prithivi, a avut doi copii: Indra-zeul Furtunii și Varuna-zeul Apelor și Stelelor. Anume acest zeu Varuna se plimbă și azi pe cer în carul cu foc, biciuind stele neascultătoare și căutând casele lor. L-ai putea vedea cu ochiul liber, doar dacă cerul ar fi senin.

— Eu am văzut doar un hazard total și...

— Acestor neastâmpărați copii, neîmplânziți, needucați, care se cereau la școală, li s-a dat o carte. Ea se numea *Rig-Veda*. O carte veche, poate cea mai veche care a ajuns până la noi din vorbă-n vorbă, prin cutume și obișnuințe. Învățătorul Universului devenise Zeul Vishnu, ales ca rege de către Brahman, pentru menținerea ordinii în Univers. Se numea și Zeul Soarelui, întruchipat de un vultur pe care-l călărește când străbate Cerul până îl apucă amocul. Dar cum trăim în antiteză, avea și el un antipod, zeul Shiva, regele distrugător. De aceea haosul, sau cum îi spui tu, „hazardul”, se datorează acestor fenomene existente și de care depindem și noi, și multă altă lume. Stelele nici azi nu au bunăvoință și nici suflet. Ele știu doar să transmită unde pozitive sau negative. Oamenii dintotdeauna vin și pleacă din Universul nostru nu dintr-o mișcare haotică. Toate părțile creației umane se interconectează și produc un ritm echilibrat de armonizare pentru fiecare om, de aceea și oamenii sunt diferiți. Și țările la fel. Uite, despre asta e Jyothish-ul.

— E un adevăr probat? Sau... mai poate fi pus la îndoială?

— Matematica și filosofia fac ca oamenii să poată observa adevărul. Nimeni nu ne poate convinge să credem sau nu. Atâta timp cât omul se luptă cu condiția lui de muritor, Universul rămâne unicul mijloc care ne afectează prin milioane de mutații, ce nasc tot atâtea schimbări în noi, în fiecare, în orice zi, în orice secundă.

— Să înțeleg că nimeni nu e perfect în lumea asta?!

— Perfecțiunea depinde de ora în care te naști și de mesajul de foc înscris pe buzele celeste ale stelelor. Matematica lor e simplă. Armonia depinde de cât de perfect se încadrează cele 24 de ore cu karma individuală a fiecăruia.

— Atunci... fiecare din noi depinde de o karma?!

— Adevărul e că mulți vorbesc de ea, dar puțini o cunosc. Karma este un principiu de causalitate, care influențează viitorul fiecăruia în funcție de faptele și intențiile sale. Dacă le faci bine, ai parte de o karma pozitivă, dacă nu, de una negativă. Însă nu despre asta e Jyothish-ul. Vrei să vorbim și despre karma?

Eram ușor dusă de mituri și povești rig-vedice, iar asta mă lăsa într-o baltă de întrebări pe care nu le-aș fi putut distila singură sub nicio formă normală. Pasiunea mea avea termen de valabilitate redus, de aceea mă limitasem doar la...

— Nu știu... nu știu dacă mai are rost acum.

— Atunci nu ai stat niciodată să vezi cum stau stelele la semaforul lor de sus. Să urmărești cum toate se aliniază și cochetează, aruncându-și una alteia epitețe literare. Să vezi cum se rujează, se pudrează, cum stau cu mâinile fluturând, sclipind cu alifiile în mii de culori. Să urmărești meandrele timpului, care le fac tot mai frumoase. Să vezi cum discută ele că sunt simpatice și că vergeturile și celulita nu există decât în unele minți bolnave. Eu aș fi stat la semaforul lor o viață-ntreagă, să le tot urmăresc, să stau la sfat cu ele și să-mi vorbească despre Nakshatras și yogas și să rămân

Respect pentru... doar pentru căle un schimbător de pete de culoare în semafoare.

— Probabil pentru asta am venit la tine. Ești cel mai priceput la semafoarele astrale. Și nu te las până nu-mi spui cum se numește la ei butonul pe care trebuie să apeși atunci când traversezi o stradă ancestrală. Probabil, pentru EL... am fost în India.

— Deci, ai ajuns în INDIA?!

Cuprins

Sandhya.....	5
1.....	19
2.....	33
3.....	35
4.....	41
5.....	57
6.....	73
7.....	81
8.....	87
9.....	105
10.....	119
11.....	127
12.....	133
13.....	137
14.....	147
15.....	155
16.....	161
17.....	169
18.....	175
19.....	193
20.....	201
21.....	211
22.....	237
23.....	247
24.....	251